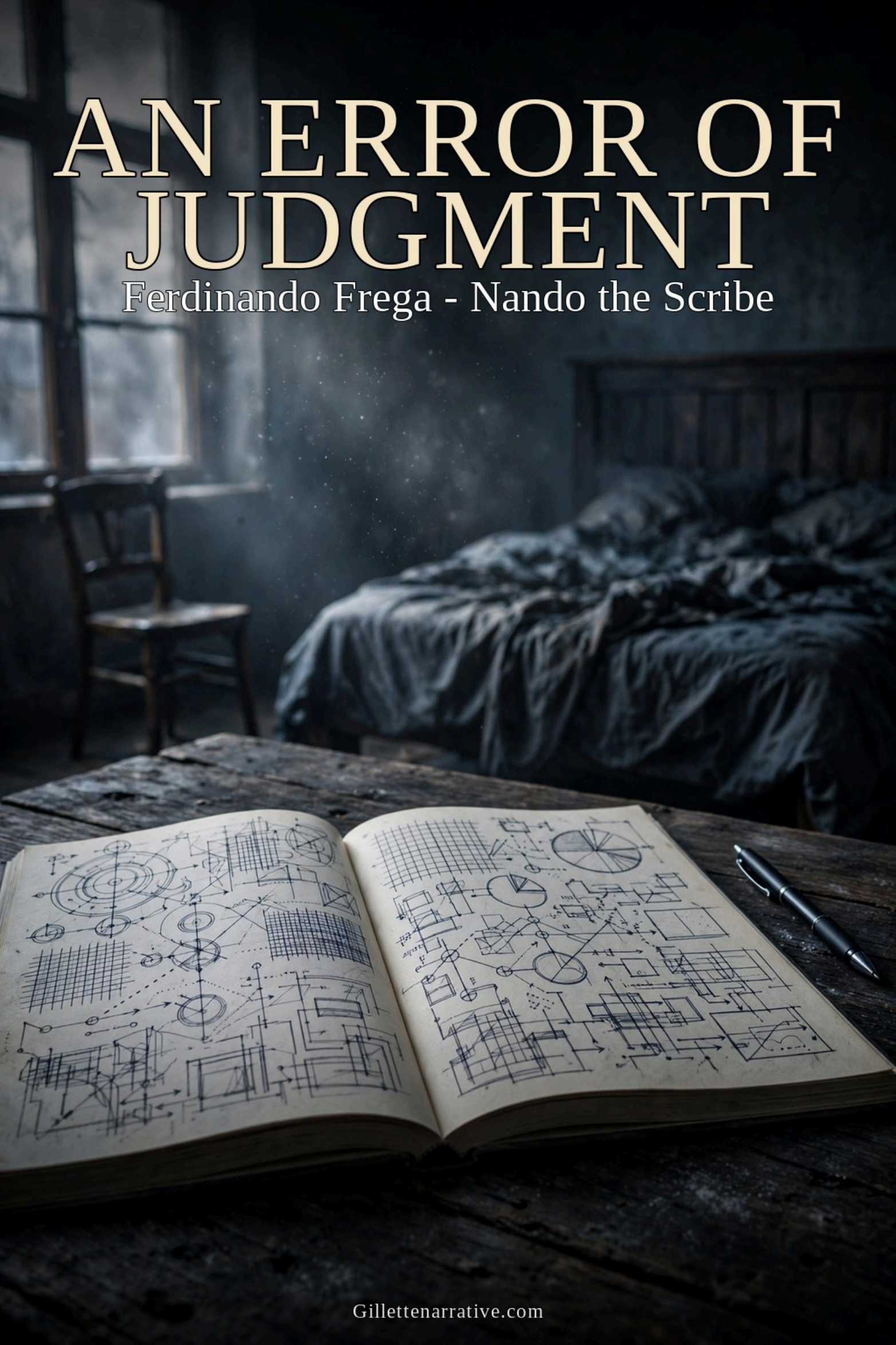

AN ERROR OF JUDGMENT
Ferdinando Frega - Nando the Scribe
Gillettenarrative.com

GILLETTE: ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΚΡΙΣΗΣ

GILLETTENARRATIVE — ΔΟΚΙΜΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΠΙΔΑ

Όταν ένας άντρας φτάνει στα εξήντα ένα και βρίσκεται πραγματικά μόνος, δεν ζει πια ανάμεσα στις αναμνήσεις του. Ζει ανάμεσα στα λάθη του.

Οι αναμνήσεις είναι ακίνδυνες. Δεν μπορούν πια να σε πληγώσουν. Τα λάθη είναι άλλο πράγμα. Τα λάθη ξυπνούν πριν από σένα. Κάθονται στην άκρη του κρεβατιού και περιμένουν να ανοίξουν τα μάτια σου. Είναι πιστοί σύντροφοι της ηλικίας γιατί είναι τα μόνα πράγματα που δεν μπορείς να ξαναδιαπραγματευτείς.

Εκείνο το πρωινό του Αυγούστου βρέθηκα να σκέφτομαι τον παλιό θεσμό του ιταλικού Νότου που λέγεται γάμος επανόρθωσης.

Στα χωριά της δεκαετίας του 1940 και του 1950, δύο νέοι ερωτεύονταν με την απερισκεψία που ανήκει στους νέους. Ποθούσαν ο ένας τον άλλον, εμπιστεύονταν ο ένας τον άλλον και δεν σκέφτονταν ποτέ τις συνέπειες. Ύστερα οι συνέπειες έρχονταν ούτως ή άλλως. Καμιά φορά ένα παιδί. Καμιά φορά δύο. Καμιά φορά τρία.

Οι οικογένειες κοίταζαν την πραγματικότητα και διάλεγαν μια πρακτική λύση.
Όχι επειδή ήταν φωτισμένες.
Όχι επειδή ήταν ρομαντικές.
Επειδή το σκάνδαλο κόστιζε περισσότερο από τον γάμο.
Τους δύο ερωτευμένους τους έσπρωχναν προς την Αγία Τράπεζα, τους βάφτιζαν στην ευθύνη και τους άφηναν στην κοινωνία φορτωμένους με παιδιά, υποχρεώσεις κι ένα μέλλον που δεν είχαν σχεδιάσει αλλά τώρα έπρεπε να χτίσουν.

Όταν οι οικογένειες αντιτίθεντο στη σχέση, υπήρχε μια άλλη λύση.

Η fuitina.

Η φυγή.

Δύο νέοι που εξαφανίζονταν μαζί για να ανακοινώσουν ότι η συναίνεση είχε πάψει να μετράει.

Το μήνυμα ήταν απλό:

Ανήκουμε ο ένας στον άλλον. Ελάτε να μας βρείτε όταν μπορείτε.

Στο τέλος όλοι γύριζαν. Οι οικογένειες πάντα γυρίζουν. Οι γονείς συγχωρούν γιατί αγαπούν τα παιδιά τους. Οι παππούδες και οι γιαγιάδες συγχωρούν γιατί τα εγγόνια ανατρέπουν κάθε προηγούμενο νόμο της καρδιάς.

Εκείνο το πρωί όμως δεν σκεφτόμουν τα νεαρά ζευγάρια.

Σκεφτόμουν τον εαυτό μου.

Για χρόνια η ιδιωτική μου άσκηση είχε γίνει η λογιστική των λαθών.

Λάθος αποφάσεις.

Λάθος σιωπές.

Λάθος πίστη.

Λάθος προσδοκίες.

Και αντίθετα από εκείνους τους νεαρούς ερωτευμένους, δεν με περίμενε κανένας γάμος επανόρθωσης. Κανένας παπάς του χωριού. Κανένα οικογενειακό συμβούλιο. Καμία κοινωνική φόρμουλα ικανή να διορθώσει την αριθμητική.

Κατάλαβα τότε ότι η δική μου fuitina είχε κρατήσει σαράντα χρόνια.

Εξήντα πέντε χώρες.

Τέσσερις δεκαετίες.

Μια μοναχική φυγή μέσα από ηπείρους.

Το ερώτημα δεν ήταν πια αν είχα φύγει.

Το ερώτημα ήταν:

Από τι ακριβώς είχα φύγει;

Στις 14 Αυγούστου 2026 η απάντηση έφτασε επιτέλους.

Δεν αρκούσε να ξέρω τι έγινε.

Έγινε απαραίτητο να καταλάβω γιατί έγινε.

Η διαφορά ανάμεσα στη σοφία και στον πόνο συχνά δεν είναι παρά μια εξήγηση που λείπει.

Και ξαφνικά έγινε καθαρό.
Δεν ήταν προδοσία.
Δεν ήταν συνωμοσία.
Δεν ήταν καν πεπρωμένο.

Ήταν ένα λάθος κρίσης.
Ένα μεγαλειώδες, ακριβό, ισόβιο λάθος κρίσης.
Δεν μπορούσα να το διορθώσω.
Δεν μπορούσα να κάνω έφεση.
Δεν μπορούσα να διαπραγματευτώ με την ανώτατη αρχή που ευθυνόταν για το αποτέλεσμα.

Το πεπρωμένο μου.
Ο Διευθύνων Σύμβουλος κάθε συνέπειας που αντιμετώπισα ποτέ.
Και για πρώτη φορά σταμάτησα να τσακώνομαι μαζί του.

Ferdinando Frega